

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie skargi S. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

wydanego w sprawie z powództwa S. R.

przeciwko M. D. i S. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2017 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. radcy pr. G. R. wynagrodzenie w kwocie 1200 (tysiąc dwieście) zł - podwyższone o kwotę podatku od towarów i usług wynikającą z właściwej stawki tego podatku - tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej S. D. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Pozwana S. D. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności wyroku z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Wyrok niezgodny z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

We wniesionej skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia pozwana podniosła zarzut nieważności postępowania z powodu pozbawienia możliwości obrony praw wskutek niepoinformowania stron przez Sąd drugiej instancji o zmianie kwalifikacji prawnej roszczenia powoda. Wskazała, że podstawą skargi jest zarzut naruszenia art. 379 pkt 5 k.p.c., z którym to przepisem jest niezgodne orzeczenie zaskarżone skargą.

Ustawodawca wśród elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia odróżnił podstawy skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) od wskazania przepisów prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424 § 1 pkt 3 k.p.c.). Gdy podstawą skargi są zarzuty naruszenia prawa procesowego, w tym zarzut nieważności postępowania, nie musi to oznaczać, że w wyniku naruszenia przepisów postępowania doszło automatycznie do wydania orzeczenia niezgodnego z prawem. Mimo bowiem naruszenia przepisów prawa procesowego, w tym skutkujących nieważnością postępowania, ostateczny wynik sprawy (wyrok, postanowienie) może być zgodny z przepisami prawa materialnego, które leżały u podstaw rozstrzygnięcia danego stosunku materialnoprawnego, z którego wynika żądanie będące przedmiotem postępowania (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2008 r., III CNP 50/08, OSN-ZD 2009, nr B, poz. 59). Skarga poza naruszeniem art. 379 pkt 5 k.p.c. - który nie reguluje zasad odpowiedzialności deliktowej, które zostały zdaniem skarżącej naruszone - nie wskazuje, aby w wyniku jego naruszenia zapadły w sprawie prawomocny wyrok zaskarżony skargą był niezgodny z przepisami prawa materialnego właściwymi do oceny żądania będącego przedmiotem postępowania zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego w K.. Przesądza to o oczywistej bezzasadności skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.). W przedmiocie przyznania radcy prawnemu G. R. wynagrodzenia tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej S. D., na stosowny wniosek, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie przepisów § 16 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 5 oraz § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1805).

jw

I.n